

VĚTRNÍK

Ročník XLVI.

Středa 14. října 2015

číslo 6.

Svatka zlomila přehlídku v půli

V úterní poledne lámala ředitelka KDP Svatka Hejralová 46. ročník přehlídky v půli. Porota i publikum zatím viděli pět soutěžních představení, hosta z Libice, který přinesl divadlo jednoho herce, a nedělní odpoledne zpestřil velmi příjemně herec Petr Kostka. Slunečné, byť chladné počasí se radikálně změnilo v mlhavé a sychravé, které výletníky zahání od dobývání horských vrcholů a okolních rozhleden do teplého azylu divadelní

hospůdky k horkým nápojům. Pokud jste ještě ne navštívili muzeum s expozicí věnovanou 90 letům existence zdejší divadelní budovy, pak tak určitě učiňte. Čeká vás jistě zajímavý pohled na možnou podobu Krakonoše, pokud by se realizoval některý z velkých plánů na jeho přestavbu, jež jsou vystavené pod střechou. A pokud vás historie domu, v němž trávíte celý nebo část přehlídkového týdne, zajímá, pak vezte, že dnes je pro vás připravené poutavé překvapení na půdičce – jestliže jste nemohli být přítomní v květnu tohoto roku rekonstrukci historického pokládání základního kamene, můžete se na tu slávu podívat na filmovém záznamu od 16 hodin.

jn

Dnes		
kdy	co	kde
8:30	Šamanka Manka	velký sál
	Praha	
9:30	seminář	malý sál
10:00	Šamanka Manka	velký sál
	Praha	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	loučení Štítina	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Police nad Metují	před divadlem
15:00	vítání Kouřim	před divadlem
16:00	Soutěž	půdička
	90 let divadla	
19:30	Kdo je tady ředitel?	velký sál
	Police nad Metují	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Lenka Lázňovská

Agatha Christie
Past na myši
ŠAMU Štítina

Štítinská akademie múzických umění si tentokrát vybrala patrně nejslavnější detektivní hru všech dob. Past na myši se v Londýně hraje už více než šedesát let. Tato původně rozhlasová hra vznikla na přelomu 40. a 50. let. Žánrově

jde o detektivní komedii. Její humor je postaven jednak na slovní komice, jednak na situační komice, jejímž zdrojem je hra na druhou, tedy na někoho, kým postavy ve skutečnosti nejsou. V detektivní rovině se řeší vrah s fa-

lešným detektivem, přičemž všichni jsou podezřelí, neboť něco skrývají. Agatha Christie jasně rozdává karty, každá z postav je přesně charakterizována. Např. slečna Casewellová je popsána jako mužatka vyvolávající podezření, že není vůbec žena. To je na jedné straně zdrojem humoru, na druhé straně přináší napětí. Hra samotná je v reáliích jednoznačně retrolátka. Agátha s gustem porušuje základní pravidla detektivky. Např. postava druhé oběti, paní Boyleová, je napsána jako příšerná ženská, které se ostatní touží zbavit a nikdo ji nebude litovat.

To je základní půdorys hry. ŠAMU si vybrala novější překlad Pavla Dominika a Ondřeje Benda, režisér a zároveň představitel seržanta Trottera, jej upravil. Posílil zejména komiku, a to jednak slovní (chyba ve vývěsním štítu „penison“, obraty jako „až vás někdo zavraždí, tak si nestěžujte“), jednak situační (výrazná

stylizace postavy pana Paraviciniho). Velkými škrtky prošla postava majora Metcalfa, která se téměř vytratila, případně existuje pouze v zadním plánu. Důležité pro detektivku je realistický příběh s psychologickým jednáním každé postavy. To režie od počátku musí důsledně budovat. Přelévání podezření z jednoho na druhého, které Trotter programově rozdmýchává v kombinaci s předstíráním většiny postav, že jsou někým jiným, musí vyvolávat napětí. To se Ondřeji Bendovi udělat nepodařilo. Pro detektivní žánr jsou ve hře dvě důležitá místa (novina, že přijde policie, a náhle nefunkující telefon), které jsou příležitostí navnadit diváka ve smyslu falešných signálů. Ani jedno režie nedokázala využít. S tím souvisí rovněž důsledná práce na typech postav. Např. Vladimíra Žáková jako paní Boyleová tak „příšerná“, jak to látka vyžaduje, prostě není. Ve druhé polovině inscenace se vytratila komika, což se projevilo na temporytmu. Např. postava Christopfera Wrena (Martin Štefek) se zmítá mezi dvěma polohami, což mohlo být předmětem situační komiky. Vnějšími prostředky budované komice pana Paraviciniho (Daniel Václavík) chybí pravdivost. Tu najdeme pouze u dvou postav – obou manželů Ralstonových – Vladimíra Hagenová a Milan Šťastný.

Na poli amatérského divadla se většinou spojení režie s některou z hlavních postav ukazuje

jako problém. Štítností toto pravidlo zdá se neporušili.

KDP mladým

Seminář KDP mladým se nám, bohužel, nachýlil ke konci. A i když jsme dnes opět zhlédli představení, nemáme možnost se podělit o své názory a postřehy s ostatními. A proto bychom alespoň rádi pronesli pár slov k semináři jako celku. Mnoho z nás se podívalo do Vysokého na KDP již podruhé, ale přeci jsme měli mezi sebou i pár nováčků. Všechny nás uvítala ojedinělá atmosféra, která nám učarovala a provázela nás po celou dobu pobytu. Část seminaristů byla ubytována u vysokých domorodců a část v místní sokolovně. Po celý týden jsme se zúčastňovali různých typů představení a následně probírali jejich klady a zápory. Mezi ranní besedou a večerním představením jsme měli čas se věnovat hereckým cvičením s Martinem Vokounem. Martin nás po celou dobu vedl, provázel a nenásilně nás dokázal přivést k myšlenkám, které směřovaly až k jádru představení. Jeho práce tak pro nás byla obrovským přínosem. Celkově si nás Martin získal svou povahou a přístupem jak k nám, tak k divadlu. Pokud se ptáme sami sebe, co nám seminář dal, nemůžeme odpovědět jinak, než zkušenosti, nový pohled na umění, konkrétně na divadlo, spousty

zážitků a nových přátel. Za dobu, kterou jsme zde strávili, se z naší skupiny stala dobře fungující parta a o to více jsme si KDP užili. Chtěli bychom tedy opět poděkovat organizátorům KDP za možnost se tohoto semináře zúčastnit i za příležitost, která nám mnohé umožnila a posunula nás mentálně výše. Další vřelý dík patří Honzovi Hejralovi, který nás měl na starosti. Děkujeme mu za všechnu péči a shovívavost v případě občasných pozdních příchodů. Díky také patří porotě, půdičkářům a hlavně souborům za respektování našich někdy ne moc příjemně poslouchatelných názorů. Další speciální dík patří Martinu Vokounovi, který náš seminář dělal seminářem, a Ludku Horkému za nadšené přivítání a rozebrání prvního představení. Jelikož máme pocit, že kdybychom chtěli poděkovat opravdu za vše a všem, uděkovali bychom se k smrti. Máme pro organizátory také jednu drobnou výtku, a to, že díky tomu, že náš seminář je ukončen v půlce KDP a také pracovního týdne, jeho konec tak vyznívá v celku naprázdno a chybí nám, přirovnáno k divadlu, poslední dějství. Všichni se ihned po posledním představení rozprchneme domů a je škoda, že není příležitost naposledy hru rozebrat a třeba i večer posedět, rádně zhodnotit a uzavřít celý seminář. Je to jediné, co nás opravdu mrzí. Ještě jednou tedy děkujeme a budeme se za rok těšit zas. Ti, kdo letos odmaturovají, alespoň jako diváci věrní vysokému KDP.

Jak to vidí půdička

Soubor ze Štítiny se pustil na nelehkou půdu, když se rozhodl inscenovat klasickou anglickou detektivku. Měl výhodu v zajímavém typovém složení souboru, avšak chybělo nám dostatečné vypracování dialogu nezbytných v rytmických proměnách, vytvářejících potřebné dramatické napětí. Hra byla vedena v prudkém tempu, a přesto jsme měli pocit zdlouhavosti. Zejména v poslední čtvrtině hry se nám potvrdilo, že režisér by neměl být zároveň představitelem stěžejní role.

Sebe kritizují zásadně v soukromí

Rozhovor s Ondřejem Bendou, režisérem inscenace Past na myši, byl obzvlášť příjemný. Přiznala jsem, že jsem rozhovory (vyjma včerejšího) ještě nikdy nedělala a možná občas nebudu vědět, jak dál.

Zeptejte se třeba - Všimla jsem si, že máte mnoho nových herců oproti loňsku. - Ano, máme pět nováčků.

To je docela dost.

Dokonce víc než polovina.

Sháněli jsme pro vás tapetu, nebyla. Jak jste to vyřešili?

Pomohl nám váš Čestfa, který operativně složil skříňku. Je to nejkrásnější kulisa, kterou jsme si tu vyrobili.

A odvezete si ji?

Ano, bude ještě dál cestovat. Pokolikáté jste ve Vysokém? Já teď posedmé.

Tak to jsme na tom stejně.

Vy taky?

Jezdila jsem od roku 2008 na KDP mladým.

My tu byli poprvé v roce 2002, v posledních třech ročnících se nám podařilo postoupit do Hronova. Samozřejmě se snažíme, aby se to podařilo opět. Ale uvědomujeme si, že tu nejsme jako favorité, ale jako jeden ze dvou doporučených souborů, ostatní mají nominaci. Ale jsme rádi, vždycky se sem budeme těšit a dělat maximum, abychom mohli přijet.

Takže ve Vysokém nad Jizerou se vám líbí.

Ano, moc.

Atmosféra?

(Kolegové: „Atmosféra, hostesky, reportérky,...“)

To tam dejte! Atmosféra nám přijde lepší než v Hronově.

V čem třeba například?

Je tady taková větší lidskost, víc stmelené, lidi tady žijí dohromady. Zkrátka tady se žije přehlídkou, jezdí se sem i z daleka a už se ani nedá říct, že z daleka, protože tu strávili víc času než leckterý Vysocký.

Co mimo přehlídku se vám ještě líbí?

Letos jsme tady ve čtyřech – chodíme na seminář na půdičku a zůstaneme až do neděle.

Takže hodnotíte a kritizujete.

Kromě našeho představení. Včera už jsme začali chválit, aby-

chom připravili půdičkáře na nás. Boleradice se nám líbily. Co dál? Třeba—Proč jste si vybrali zrovna tuto hru? Vybrali jsme si ji, protože je to trošku jiný žánr,

než na které jsme, troufám si říct, specialisté. A je to nejhranější detektivní komedie.

Původně jsem se chtěla této otázce vyhnout, ale tahle odpověď se mi vlastně docela líbí.

Dnes jsem byla trochu zmatená, kdo vlastně režíruje. Bavila jsem se s vámi a najednou, při zkoušce sedí v hledišti úplně jiný člověk.

Jsem starý režisér a on je nový režisér,“ odpovídá Václav Benda. „Už jsem viděl, že je nebezpečí a musím se dívat ze sálu z čela, tak jsem začal prskat zase já.

A vy režírujete i sám sebe?

Ano. Jako herec jsem potřeboval mít jiného režiséra. Nebo potřebuju mít kvalitního herce. Včera dostal obrovskou inspiraci, viděl pana Hlávku, který si hru napsal, udělal si kulisy, kostýmy, režíroval a zároveň se ob-sadil do čtyř rolí. Řekl jsem – to je cesta!

Takže se v budoucnu budete věnovat monodramatu?

Když mě začnou herci štvát.

(„Ne, to bude běžná hra, nás tam bude třeba deset, ale Ondřej bude hrát pět rolí.“)

Těch hlavních, samozřejmě.

Tak samozřejmě, já si dávám vždycky hlavní role. Když hledám kvalitního herce, tak se ob-sadím.

Vidíte u sebe chyby, které vidíte u ostatních?

Vidím. Skoro každé představení si nahrávám na video a dělám si rozборы. Když pak přijdu, mám osm A4 popsaných a říkám jednotlivým hercům chyby. Svoje si pamatuju, tak si je nemusím psát. Sám sebe kritizuju zásadně v soukromí.

Moc vám děkuji za příjemný rozhovor! šv

Loučení tak trochu jinak

Středeční vítání souborů před Krakonošovým divadlem neprobíhalo zcela podle plánu. Divadelní soubor, který měl být slavnostně uvítán, nemohl dorazit včas. A tak, aby lidé, kteří pravidelně chodí na třetí hodinu k divadlu a těší se na scénky, jež zde soubory hrají, nebyli ochuzeni o tuto část programu, mohli zhlédnout loučení se soubory, které se vzhledem k omezené kapacitě malého sálu jinak odehrává pro komornější uskupení.

Jak je již tradicí, zazněly tu lidové písně z Vysokého nad Jizerou a okolí, například Tam na horách. Boleradický soubor, aby nezůstal jen v pozadí, si přichystal pro toto rozloučení píseň

z jejich rodného kraje. Jako vždy zde vystoupil Martin Hnyk se svou poudačkou (tentokrát od Prokopa Hásky) – ta zaujala i semilské gymnazisty, kteří se s krkonošským nářečím setkávají již jen zřídka. Nakonec v duchu další tradice obíhali soutěžící třikrát kostel – to aby se sem příští rok zase vrátili. Svůj úkol splnili všichni poctivě, tak tedy – příští rok na shledanou, přátelé!

šv

Ochotnické divadlo v kraji korálkových ozdob

Obec Poniklá s 1149 obyvateli leží v nadmořské výšce od 390 do 730 m. n. m. (od hladiny Jizery v Mladkově po hranici s Jestřabím nad Reinišovým statkem). První písemná zmínka o ní pochází z roku 1241 a na začátku 17. století vynikala zpracováním lnu a tkaním plátna. Sousedské divadlo se tu podle dochovaných písemných materiálů začalo hrát v roce 1825 na Přívlace, ale skutečnou tradici ochotnického divadla tu založil v roce 1864 principál loutkového divadla Bažant z Jestřabí. Hrál se v hospodě U Holubců nedaleko Tuláckovy návsi, zvané Pupek světa, kde se účastníci letošního tajného výletu sešli se starostou obce a ochotníkem Tomášem Hájkem.

Starosta Hájek je nejen zanícený ochotník, v poslední době hlavně loutkoherec, ale i velmi informovaný místopisec. Celou skupinu sestávající hlavně ze členů poroty nejprve informoval o historii své vsi, jež rozhodně není nudná. „Jako první byla v hospodě U Holubců nacvičena hra Pometlář,“ vyprávěl Tomáš Hájek. Bažant zjevně příliš svému ansámblu nevěřil a kronikář z té doby vzpomíná, že Bažant často holdoval alkoholu a často odešel v nirvánu. A když měla být ta slavná premiéra, tak se milý Bažant opil, a to hodně. Vzal na sebe roli nápořádky. V jednu chvíli mu prý zahučelo v hlavě, zřítíl se pod tyjátr a rozlétl se mu scénář psaný na volně ložených listech. Hra byla v tom okamžiku totálně vykořeněná a všichni se snažili sebrat rozlétnuté papíry, což prý trvalo dlouho. „A tak ta slavná premiéra dopadla velmi nešťastně, neboť Poniklští tu ostudu neunesli a našeho pratátu ochotničiny vyhnali ze vsi a on pak údajně v zapomnění kdesi na Jestřabí zesnul,“ uzavřel Tomáš Hájek.

Podobných historek pro zasmání zná starosta víc. Poté, co si výletníci prohlédli památný vikýř hospody U Holubců, kde se hrálo divadlo na půdě, zatímco v lokále pod ní se nerušeně rozlévalo pivo a při domnělém požáru zůstal jeden z herců viset po útku právě zmíněným vikýřem za nohavici dolů ze střechy, po prohlídce místa, kde stál původní divadelní sál, jenž podlehl požáru skutečnému, se všichni uchýlili do vyhrátých prostor firmy Rautis, kde si ještě vyposlechli historii divadelní činnosti a hlavně řádu daného na zkouškách ochotníků.

Divadelní spolek J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá má své počátky v roce 1901. S několika více či méně dlouhými přestávkami začal soubor aktivně hrát v roce 1997 a nyní má 30 členů.

Vánoční poezie z perliček

Zvláště v oblasti Krkonoš a Jizerských hor bývalo mnoho vánočních stromků ověšených tradičními perličkovými ozdobami – řetězy, andílky, letadélky, domečky i hvězdičkami. A právě ty pocházely z Poniklé. I moje babička měla doma sněhuláčka, dvojici tanečnicků a třesinky – ještě je mám doma schované a jsou připomínkou mého dětství. Firma Rautis se na výrobu právě těchto tradičních vánočních ozdob specializuje. Jsou z ručně foukaných skleněných perliček, uvnitř stříbřených a v barvě, kte-

rou si jen umíte představit. V rukou šikovných domácích dělnic vznikají vzory tradiční, i na přání zákazníka. Přináší-li vám radost doma vyrobené ozdůbky, můžete si ve firemní prodejně v Poniklé zakoupit sadu se všemi komponenty včetně návodu. Základní hvězdičku zvládne i dítě. Vrcholem umu je pak celý betlém z perličkových ozdob, který je ve firmě Rautis také k vidění. Protože otevřeno je i v neděli, je to určitě dobrý tip na výlet. Více informací na www.rautis.cz. jn

Anketa

I letos jsme si na vás připravili anketu. A jaká jiná otázka nás mohla napadnout, než ta, která by se vztahovala k 90. výročí položení základního kamene. A tak se ptáme: Jaké je největší plus a největší mínus divadelní budovy Krakonoš?

Aleš Hejral, Olomouc

Tak ten největší mínus, z čistě technického hlediska, je, podle mě, absence provaziště, což je dneska už taková nutnost. Z hlediska návštěvníků je mínusem fakt, že budova není zcela bezbariérová, je tu dost málo místa pro vozíčkáře. Vždycky se to řeší nějak improvizovaně.

Na druhou stranu si myslím, že plusem je, že jde o nezávislé divadlo. Prostě je to dobré po každé stránce, opravdu si v divadle jako soubor můžeme dělat, co chceme a na co máme.

Zuzana Vitvarová,

Vysoké n. J.

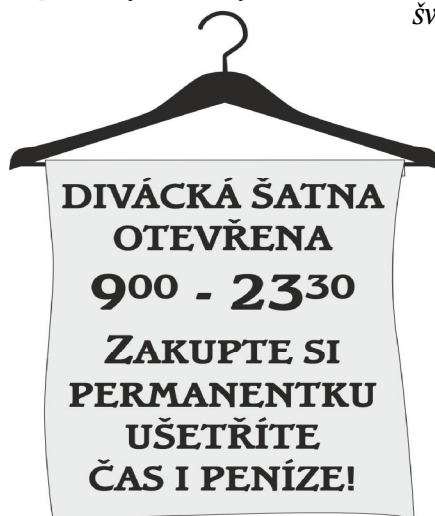
Největší plus je to, jak to konečně vypadá hezky. Náměstíčko

kolem i samotná budova. A mínus – už tam není brána do parku, kterou jsem viděla na starých fotkách. Vypadala docela hezky a je škoda, že už tam není.

Jiří Trnka, Tříč

Kladně bych určitě hodnotil sál, kde je spousta míst na sezení, velké pódium, kam se vejde celý vysoký soubor – poměrně početný. Je to zařízené tak, aby se tam v takovém množství dokázali poskládat. A mínus mě nenapadá. Snad jen malý sál v patře by mohl být o něco větší.

šv

Kolkolem!

*Kolkolem je hustá mlha!
Neb jest chladno – každý zdrhá
do tepla – do pokojíčku!
A my všichni – na chvíličku
na den, na dva – týden celý
schovat bychom se též chtěli!
Jelikož to rádi máme –
do divadla utíkáme!
Do divadla v Krakonoši!
Tam se sejdem – dívky – hoši –
Zhlédnem spolu představení!
Pak prostředí se promění
a my všichni dobře víme,
kde se večer uvidíme!
Všude slyšet plno řečí –
„alkohol je nebezpečí“ –
protože to dobře víme –
tak ho spoustu poničíme!
Již se s námi rozloučili
z Moravy přátelé milí,
pěstitelé vína – tradic –
kamarádi z Boleradic!
I když v noci – unavení,
mnozí zhlédli představení,
které Vojan tady měl –
a Krysaře vyprávěl.
Opakovat musím znova,
byť to zní jen jako slova:
Dobře nám je – prostě fajn!
Kdo o tomhle nemá šajn,
musí nám to závidět!
Tohle – je prostě náš svět!*
jh

Přátelská setkání o přehlídkových nocích

Je noc. Přehlídková noc, a ta je jiná než ty všední. Někteří už dávno spí, jiní uklízí divadlo, někteří zpracovávají písemné materiály a další se baví a užívají si setkání s přáteli.

A právě o jednom takovém bych se s vámi ráda podělila. O

setkání s hronovskými kamarády, pořadateli nejstaršího divadelního festivalu Jiráskův Hronov. Bylo mi divné, že se ani při jednom vítání nepřidali s nějakou alotrií jako vždy. Letos nás pozvali až na 21 hodinu před divadlo s úžasným překvapením. Vždy ve dvojici, Hronov plus Vysoké, jsme vyslali k nebi lampióny přátelství. Vzesly se do výšky, zamířily k horám a vytvořily na nebi nová souhvězdí doprovázená společným přáním mnoha

dalších v kamarádství prožitých let.

Ve mně se rozlil tak silný pocit sounáležitosti, že jsem jen díky tmě dokázala zakrýt slzy dojetí, ale teď se k nim klidně přiznám. Ponesu si po celý rok v sobě ten zvláštní pocit dojaté radosti. Nebo radostného dojetí?

Díky. Ani zmrzlé ruce a nohy nemožou silný zážitek narušit. Těším se už teď na setkání v příštím létě na 86. Jiráskově Hronově.

Svata

VoVo – Vokýnko Vobskočáku

Nezapomeňte – platit příspěvky a přinést kameny!

Valná hromada – čtvrtek po koncertu!!!

Vyhlášíme soutěž pro všechny. Ve Větrníku budou do pátku 16. října vycházet skupiny písmen – mají svůj řád – kdo

v pátek ve 13.13 hodin přijde za půlprezidentem Hlávkou a přinese složenou pohádkovou průpovídku, vyhraje poklad kapitána Morgana! POZOR – i diakritická znaménka se počítají (jde o čárky a vykřičník).

Najdete-li systém, uhádnete.

!JOEAKUEPS, AKS

Něco na památku nebo na zub

Šperky z polodrahokamů, třpytivé náušnice, háčkované dečky, odrátkované kameny, či vánoční mo-

tivy z překližky. A samozřejmě oříšky, úplně nezdravé smažené slané brambůrky, drobné sladkosti – to vše nabízí kráček u divadelní hospůdky, jemuž vládne usměvavá Eva. Jelikož je občanským povoláním magistra farmacie a zabývá se energií polodrahokamů, poradí vám, který kámen je vhodný pro konkrétní osobu. To v případě, že se nebudete moci rozhodnout. A rozhodnout se nebudete moci, protože všechny kamenné přívěsky jsou úžasné a každý je originál.

jn

Přišlo do redakce: Vážení divadelní přátelé,

dovolte mi, abych touto cestou poděkovala představitelům Krakonošova divadelního podzimu, paní Svatce Hejralové a všem ostatním, kdo se podíleli, tak jako každý rok, na vzpomínkové akci věnované těm, kteří tady již, bohužel, nejsou. Již dva roky mezi ty, kdo nás opustili, patří i můj manžel Míla Nosek. Prožil ve vaší společnosti mnoho krásných chvil a rád se o ně se mnou dělil. Zároveň děkuji jménem svým i celé rodiny za květinový dar. Vaše vzpomínka nás dojala a velmi potěšila.

Za všechny Jana Nosková

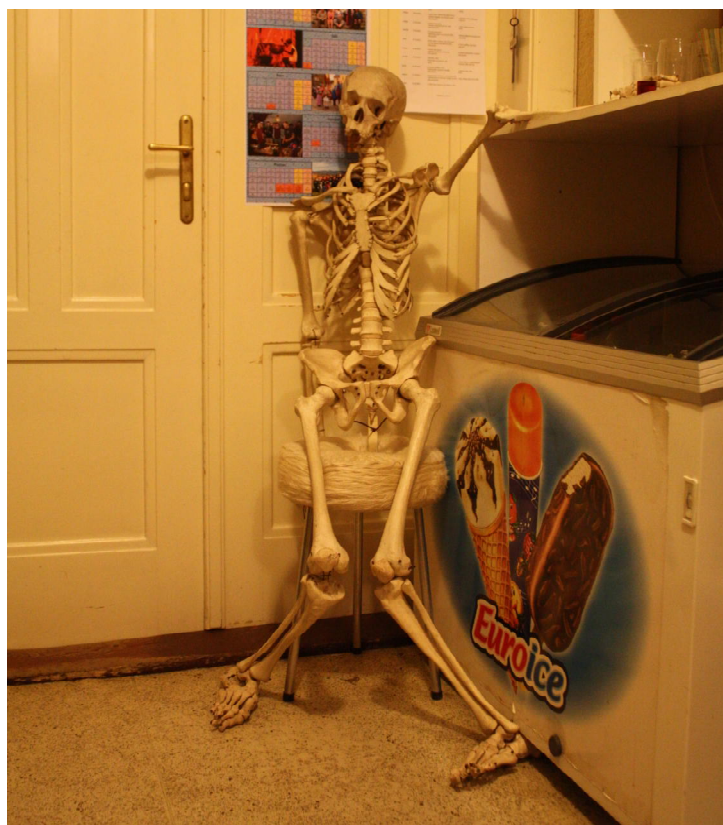

Od sychravého počasí ke špatným návykům

Do Vysokého dorazilo nevlídné počasí. Čekají nás plískanice, vlezlý vítr a mrazivý vzduch. Úplně nejlépe je v tu dobu za kamny, nebo v hospůdce Divadla Krakonoš, která letos nese jméno U Základního kamene. Tento historický fakt dokládá i letošní loutková scéna. Ta vychází ze skutečně reálných postav a šlo by ji sehrát také jako živý obraz, neboť má už kompletní herecké obsazení sestavené ze členů souboru Krakonoš. Pokud by se snad našel inscenátor obrazu, pak informace k obsazení jednotlivých rolí podá Ivan Hanuš.

Nejen vjemy zrakové jsou však v hospůdce příjemné. Pocit úžasného, všeobjímajícího tepla přináší zároveň některý z nabízených zahřívacích nápojů. Jen malé varování - podobné jako od Ministerstva zdravotnictví na krabičkách cigaret posílá redakce vašeho Větrníku – jejich konzumace může být návyková. Náznorný příklad hlubokého návyku přinášíme na fotografii, která zobrazuje nejmenovaného člena týmu kuchyňky, sedávajícího skromně u dveří.

jn

čtvrtek 15. října 2015		
kdy	co	kde
9:00	Mnoho povyku pro nic	velký sál
	Kouřim	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:30	loučení Police nad Metují	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Sloupnice	městský úřad
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
16:00	Satori	kostel
	Poniklá	
19:30	Mnoho povyku pro nic	velký sál
	Kouřim	
21:30	seminář KDP	půdička

Větrník, zpravodaj XLVI. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Pavlína Schejbalová, Šárka Vodičková, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč